

Každá zábava musí zaujmout posluchače či diváka rychle, prásk!, nebo ten ztratí zájem a přepne na jiný kanál. První dojem, který přijde v několika prvních chvílích, je nejdůležitější – nastaví laťku, kterou je samozřejmě stále nutné v průběhu konzumace zábavy zvyšovat. Bumbác. Začátek musí zahrát na správnou strunu diváků a musí na ni zahrát rychle. V podstatě existuje několik stereotypů takovýchto strun: sex, drogy, násilí, emoce a humor. Z tohoto hlediska je příhodné, že se Shakespearovy hry, alespoň navenek, nezdají býti moc pacifistickými. Romeo a Julián nutně musí začít potyčkou Kapuletů a Monteků, která, kromě naznačení vztahů mezi těmito rody, prolomí neviditelnou bariéru mezi hledištěm a jevištěm, čemuž notně pomáhá nadšení herců i jejich dobré výkony.

Ze zkušeností dřívějších se snažím neočekávat. Přehnané očekávání vždy vede k bublině; nesplněné očekávání k nenávisti a krachu. Usilovně jsem od této adaptace neočekával nic, pravidelně jsem na ni nemyslel, ani myšlenkami na to, zda bych se tím měl zabývat, jsem se nezabýval. Námět původní hry Romeo a Julie jsem také nestudoval, abych měl názor vědomostmi neposkvrněný. Skoro by někdo mohl říci, že jsem osedlal svou blbost. Úvodní scéna s potyčkou na mě zapůsobila přesně tak, jak jsem nečekal, přes nebo právě pro všechno moje neočekávání. Bylo to prostě dobré, líbilo se mi to a vtáhlo mě to do děje.

Představení potomků obou znesvářených rodů nemohlo ujít mé neočekávaně nabyté pozorosti. Nejvíce jsem však zpozorněl poté, co se na scéně objevil sličný Romeo a následně neméně sličný Julián. Vzápětí jsem si uvědomil, že si nedovedu představit jednoho bez druhého, jakoby každý byl jednou půlkou toho druhého a dohromady tak tvořili něco víc, než dvě poloviny. To nemohla být náhoda; platí přece, že celek je víc, než součet jeho částí. Domnívám se, že podobný pohled na věc měli Romeo i Julián, protože se do sebe záhy zamilovali jak duševně, tak fyzicky. Jejich vzájemné přitahování má možná co dočinění s kontrastem Juliánovy mladické naivity s hranou protřelosti Romeovou, to ovšem hlavně díky uvěřitelným výkonům jejich představitelů. Zůstanu-li u kontrastů, musím zmínit Merkucia. Tento Romeův druh totiž zřejmě zažívá vnitřní rozpor mezi jemnou náznakovostí svých snů a tvrdým coming-outem svých nejspíše předstíraných sexuálních fantazií a narážek. Ač soudím, že puritánství musí být zničeno, ostrost Merkuciových náznaků zdá se mi osobně poněkud nešťastnou. Pohopitelné však je, že maximální tvrdost a nulová pochybnost umožňuje některým divákům se neviditelně shodnout v základních pudech s ostatními a pořádně se zasmát.

Z dalších postav samozřejmě nemůžu nezmínit ještě chůvu a opata. Starostlivost chůvy se věkem a zkušenostmi rozšířila na placatku sirupu proti kašli, který jí evidentně pomáhá nejen nekašlat, ale i přežít spletité cesty osudu s nadhledem. Naproti tomu se opat vyznačuje příkladným a vzorným chováním i myšlením. Romeo, Julián a koneckonců i diváci mohou být rádi, že opat není dominikán, neboť místo registrovaného oddání obou milenců mohlo dojít na upalování z důvodů hereze proti sexuální orientaci. Nemohu se však zbavit iracionálního dojmu, že opat a chůva k sobě mají blíže, než se zdá. Kdo ví, jaké spiknutí připravovali za oponou a jestli nebyli v pozadí nešťastně smrtelného nedorozumění.

Na závěr musím a chci pochválit výkony všech obsazených herců. Byl jsem velice příjemně překvapen a po celou dobu představení jsem si nevšiml tvrdosti židle ani času. Postmoderní motivy hry jsou patrné, a když se divák snaží, možná uvidí věci ze správného úhlu, patrné zvláště z blízké řady a vhodného místa.